

התל האדום

צירפ היה דרור אדום הראש צעיר. כשהיה בן שנה נישא את צירפי והחליט להקים בית.

"אבל יקירי, איפה נבנה לנו בית?" שאלה צירפי בלשון הדרורים "כל הנקרות בעצים של הגן כבר תפוסות."

"אין בעיה" ענה צירפ, באותה שפת הדרורים כמובן, "נגרש את שכננו וניקח את הנקרה שלהם."

צירפ אהב להיאבק ורצה לנצל את ההזדמנות ולראות לצירפי כמה אמיץ הוא. לפני שאשתו יכלה לעצור אותו הוא עף לארז ההרים הגדול

שבו הנקרה הייתה תפוסה על ידי דרור צעיר אחר.

בעל הבית לא היה בנקרה וצירפ אמר לעצמו: "אכנס פנימה וכשהוא יחזור אתחיל לצעוק שהוא רוצה לגרש אותי מביתי. הדרורים הזקנים יבואו מהר ויגרשו אותו."

הוא שכח לגמרי שהשכן היה גם כן נשואי ואשתו עבדה

כבר חמישה ימים על בניית הקן.

צירפ הכניס את ראשו לחור וקיבל נקירה כואבת באפו. הוא קפץ אחורה. ואז בעל הבית תקף אותו מגבו. בצעקות קולניות הם התנפלו זה על זה, עפו באוויר, נפלו לאדמה והתגלגלו לתעלה.

צירפ היה מתאבק גדול. השני התחיל כבר להיחלש אך המאבק הביא דרורים זקנים מהגינה. לא לקח להם זמן רב להבין מי הצודק והם נתנו לצירפ מנה כזו שהוא בקושי הצליח לברוח מהם.

הוא הגיע לקבוצת שיחים שבהם עוד לא היה אף פעם. כל גופו כאב. צירפי ישבה לידו ונראתה מפוחדת מאוד.

"צירפ, צירפ יקירי. עכשיו לא נוכל כבר אף פעם לחזור לגן

שלנו" היא דיברה בעצב כזה שצירפ היה בוודאי פורץ בבכי אילו דרורים יכלו לבכות.

"איפה נגדל עכשיו את הגוזלים שלנו?"

צירפ ידע היטב שעכשיו הוא מוכרח להישמר מהדרורים הזקנים, אחרת חיייו בסכנה. הם ינקרו אותו עד מוות. יחד עם זאת הוא לא רצה להראות לצירפי שהוא מפחד. אז יישר את נוצותיו עם מקורו, התעשת וענה בקול חסר דאגה:

"אל תדאגי. נמצא לנו מקום אחר, ואפילו טוב יותר." והם יצאו לחפש להם מקום חדש לחיות בו.

אחרי השיחים ראו נחל כחול ועליז ובצדו השני התרומם תל תלול מאוד, עשוי חמר אדום וחול. סמוך לפסגת התל ראו הרבה חורים קטנים ונקרות. עקעקים ובזים ישבו בזוגות לפני החורים הגדולים וסנוניות נכנסו ויצאו מהחורים הקטנים יותר.

"ראה כמה הם שמחים כאן" הצביעה צירפי על קבוצת סנוניות שהסתובבו הנה והנה. "בוא ונבנה כאן קן גם לנו."

צירפ הביט בעצבנות על העקעקים והבזים. "זה אולי מתאים לסנוניות. הן חופרות את הקנים בחול. ומה אני צריך לעשות? להיאבק כדי לתפוס קן של מישהו אחר?" כל גופו כאב עדיין והוא נרעד רק על המחשבה כזו. "לא, המקום הזה לא מוצא חן בעיניי" אמר "יותר מדי רעש כאן."

והם עפו הלאה.

הם עברו חורשה ואחריה ראו בית כפרי וסככה. צירפ וצירפי נחתו על גג הסככה והדבר הראשון שצירפ שם עליו לב היה, שלא נראו בסביבה דרורים או סנוניות. "כמה טוב יהיה לחיות כאן" אמר צירפ בשמחה "ראי את כל הפירורים והזרעונים הפזורים בכל החצר? נהיה כאן לבדנו, ולא ניתן לאף אחד להיכנס." "אבל צירפ, ראה את המפלץ האיום שם, על המרפסת" אמרה צירפי בלחש אימה. המפלץ היה ג'ינג'י, חתול שמן ואדמוני, שישן על המרפסת של הבית.

"דבר של מה בכך" ענה צירפ באומץ "מה הוא כבר יכול לעשות לנו? ראי איך אנהג בו!"

הוא קפץ מהגג ועף ישר אל המפלץ בחוצפה כזו שצירפי צעקה בפחד.

צירפ הפתיע את החתול.

הוא בזריזות חטף חתיכת לחם ישר מתחת לאפו ומיד עמד שוב על הגג.

לקראתה. צירפי השתחררה בקושי וקפצה הצדה,
כשהיא משאירה כמה נוצות בציפורני החתול. איזה מזל
שהצליחה!
החתול הביט עליה ואחר כך הכניס את כפו לתוך השקע
והוציא את הקן כולו.
לשווא צירפי צעקה ולשווא תקף צירפ את החתול.
השודד אכל בשקט את כל הביצים והרוח הרימה את
הקן הריק וזרקה על הארץ.
באותו היום צירפ וצירפי עזבו את הסככה לתמיד ועפו
אל החורשה, רחוק מהחתול.
למזלם יכלו למצוא בחורשה נקרה ריקה באחד העצים.
שוב התחילו לאסוף חתיכות קש ונוצות ובמשך שבוע
בנו להם קן חדש.
שכיניהם היו מר וגברת פרוש ומר וגברת חוחית. לכל
זוג היה בית משלו והיה גם מספיק מזון לכולם, אלא
שצירפ הצליח לריב עם השכנים, ללא כל סיבה, פשוט כי
הוא אהב להיאבק ורצה להראות כמה הוא אמיץ וחזק.
אך מר חוחית היה חזק ממנו ולימד אותו לקח. צירפ
השגיח עכשיו. הוא כבר לא חיפש ריבים ורק ניפח את
נוצותיו וקרא קריאות מעליבות כשאחד מהשכנים עבר
קרוב. את הציפורים האחרות לא הרגיז הדבר כי הם

הג'ינג'י אפילו לא זז, רק פתח עין אחת ובעורמה הציץ
על הדרור.
"ראית? אין מה לפחד!" קרא צירפ.
צירפי לא רצתה לריב וביחד הם התחילו לחפש מקום
טוב לבניית הקן. הם החליטו על שקע גדול, ממש תחת
לשולי הגג והתחילו בעבודה מיד, כשהם מביאים תחילה
חתיכות קש, אחר כך שערות סוס ונוצות.
תוך שבוע צירפי הטילה את הביצה הראשונה שלה,
ביצה קטנה ויפה, לבנה עם כתמים חומים. צירפ היה כל
כך שמח שמיד הלחין שיר מיוחד לאשתו ולעצמו.
"טוויט-טוויט, צירפ-צירפ
צירפי, צירפי,
טוויט, טוויט, טוויט"
למילים לא היה מובן כלשהו, אך היה זה שיר יפה אותו
שר כשדילג לאורך הגדר.
כאשר צירפי הטילה את ששת הביצים שלה, התיישבה
לדגור עליהן.
צירפ עף כדי לאסוף זבובים ותולעים לאשתו, כי היא
הייתה זקוקה עכשיו למזון עשיר. הוא השתהה זמן רב
וצירפי הציצה מהקן כדי לראות האם הוא חוזר.
ברגע שרק הוציאה את ראשה מהשקע כף שעירה באה

בעצמן אהבו להתרברב ולהציג את כוחן והאומץ שלהן לפני ציפורים אחרות. הראשונה שהשמיעה את האזעקה הייתה החוחית. אמנם היא חיה רחוק מהדרורים אך צירפ שמע מיד את הקריאה החזקה: "רים-פינ-רים! רים-פינ-רים!" "צירפי, בואי הנה מהר" קרא צירפ "שמעי את צעקת החוחית. סכנה כלשהי עורבת לנו." ובאמת משהו מפחיד זחל אליהם. החוחית נתנה ראשונה את האות ואחריה גם הפרוש. האויב היה כנראה קרוב מאוד אם החוחית יכלה לראות אותו. הוא היה כבר רק במרחק של ארבעה עצים מביתם של צירפ וצירפי.

צירפי עפה מהנקרה שבעץ והתיישבה ליד בעלה על הענף. השכנים הזהירו אותם לפני הסכנה והן היו כבר מוכנים לבאות.

הם ראו משהו אדמדם בין השיחים והנה – האויב שלהם, ג'ינג'י, יצא מבין העשבים. החתול הבין שהדרורים הוזהרו על ידי השכנים והוא לא יצליח לתפוס אותם בתוך הקן שלהם. הוא כעס מאוד. פתאום זנבו התחיל לרעוד ועיניו הצטמצמו לשני חריצים צרים. הוא

ראה כנראה את העץ ואת הנקרה שבו. שש ביצים של דרור לארוחת בוקר יוכלו להיות טעימות מאוד. הוא ליקק את שפתיו, טיפס על העץ והושיט את כפו לתוך הנקרה.

צירפ וצירפי הקימו צעקה גדולה שנשמעה בכל החורשה. אך אף

אחד לא בא לעזרתם. שכיניהם הסתתרו בבתים שלהם וצעקו מפחד. כל אחד דאג לביטחונו של הבית שלו.

החתול תפש את

הקן והוציא אותו מהעץ. אך הפעם הוא בא מוקדם מדי. צירפי עדיין לא הטילה ביצים. הג'ינג'י זרק מאוכזב את הקן על האדמה וגלש מהעץ. הדרורים צעקו עליו כשהלך מהחורשה. כשהגיע לשיחים הסתובב ואמר: "רק חיכו, ציפורים יפות, רק חיכו! עוד אשיג אתכן. בנו את הקנים שלכן איפה שרק תרצו, גדלו את הגוזלים שלכם ואבוא לאכול אותם וגם אתכן לתוספת."

"ומה יעשו הבזים והעקעקים?" המשׁיך צירפ.
"הבזים אוכלים עכברי השדה והצרצרים שמסתובבים
באחו. הם לא מטרידים אותנו. אנו ידידים טובים."
"הלכנו לכל מקום, צירפ, אך מקום יפה יותר מזה עוד
לא ראינו" אמרה צירפי "הבה ונשאר כאן."
"טוב" הסכים צירפ "ננסה. אני רואה כאן חורים ריקים
ואולי לא יהיה צורך להיאבק עליהם."
הם עפו קרוב פסגת התל ובאמת, אף אחד לא הטריד
אותם, לא הבזים ולא העקעקים. תוך זמן קצר מצאו שני
חורים ריקים מתאימים, לא עמוקים מדי ועם פתחים
מספיק רחבים. באחד מהחורים בנו את הקן, כדי ששם
צירפי תדגור על הביצים, ובשני, קרוב מאוד, צירפ ישן
בלילה.
הגוזלים של הסנוניות, הבזים והעקעקים בקעו כבר
מזמן ורק צירפי דגרה על ביציה בקן החשוך. צירפ עבד
קשה מבוקר עד ערב והביא לה אוכל מזין.
עברו שבועיים. החתול לא הופיע והדרורים שכחו כבר
עליו.
צירפ חיכה באי-סבלנות לבקיעת הגוזלים. כל פעם,
כשהביא לצירפי שלשול או זבוב, שאל:
"עוד לא דופקים?"

והוא נתן נחירה חזקה שהפחידה נורא את הדרורים.
ג'ינג'י הלך וצירפ וצירפי נשארו להתאבל על הקן
ההרוס.
"צירפ, אני בטוחה שבעוד כמה ימים אטיל שוב ביצה"
אמרה בסוף צירפי "בוא מהר ונמצא לנו מקום לחיות
איפה שהוא מעבר לנחל. שם נהיה בטוחים מהחתול."
היא לא ידעה על הגשר שעבר מעל הנחל, גם צירפ לא
ידע עליו, אך ג'ינג'י הכיר
אותו היטב..
"בואי" אמר צירפ.
והם עפו שוב. הפעם הם
עברו מעל הנחל, ותוך
רגעים הגיעו לתל האדום.
"בואו ותישארו אתנו!" קראו
להם הסנוניות בשפתן שלהן
"כאן אנו בחברה ידידותית ועליזה."
"זה מה שאתם אומרות עכשיו, אבל אני בטוח שתתחילו
לריב אתנו" ענה צירפ המדוכה.
"למה שנריב?" ענו הסנוניות "יש כאן, בתל האדום,
מספיק יתושים וזבובים לכולם וגם הרבה חורים ריקים.
רק תבחרו לכם!"

"לא, עוד לא."

"עוד הרבה זמן?"

"לא, רק עוד קצת" הייתה צירפי עונה בסבלנות.

ואז יום אחד צירפי קראה לו מהקן:

"בוא מהר! אחד דפק!"

צירפ בא מיד. באחת מהביצים הגוזל דפק בקליפה עם

מקורו החלש. הצליל היה חלש אבל צירפ יכול היה

לשמע.

צירפי שברה את הקליפה כדי לעזור לגוזל. זה לקח כמה

דקות עד שהוא יצא מהביצה, גוזל קטן, עיוור, מרוט

נוצות, בעל ראש גדול על צוואר דקיק.

"כמה שהוא מצחיק!" קרא צירפ.

"הוא בכלל לא מצחיק" נפגעה צירפי "הוא גוזל יפה

מאוד. עכשיו תעשה משהו מועיל וזרוק את שברי

הקליפה מה שיותר רחוק מהקן."

כשצירפ חזר, הגוזל השני כבר בקע והשלישי התחיל

לדפוק.

ובאותו הרגע התחילה בהלה בתל האדום.

מהקן שלהם הם שמעו צעקות של הסנוניות.

צירפ קפץ החוצה וחזר מיד עם החדשות האיומות –

החתול הג'ינג'י הופיע מול התל.

"הוא ראה אותי!" קרא צירפ "הוא יגיע הנה מיד ויאכל

אותנו יחד עם הגוזלים. מהרי, צירפי, נעוף מכאן מיד!"

"אני לא זזה" ענתה צירפי בעצב "אינני יכולה לעזוב את

הגוזלים שלי. מה שיהיה, יהיה."

היא לא הקשיבה לתחנוניו של צירפ ולא זזה ממקומה.

צירפ עף מהחור שלהם ותקף במקורו את החתול. אך החתול עדיין המשיך לטפס על התל. הסנוניות הסתובבו מרוגזות מעליהם, הבזים והעקעקים הצטרפו אליהן, אך החתול הגיע עד לחור של הדרורים והושיט את כפו פנימה. נשאר לו רק להכניס לשם גם את כפו השניה ולהוציא את הקן יחד עם צירפי, עם הגוזלים והביצים.

אך אז אחד הבזים ירד ונקר בזנבו ושני נתן לו נקירה חזקה בראש, ושני עקעקים תקפו אותו בגב. החתול הג'ינג'י נחר מכאב, ניסה לתפוס את הציפורים בכפותיו הקדמיות, אלא שאלה התחמקו, לו לא היה לו

במה להיאחז והוא התגלגל למטה. והחול התגלגל יחד אתו במדרון התל, מהר יותר ויותר. הציפורים לא יכלו לראות דבר בגלל ענן האבק האדום שמילא את האוויר.

ואז נשמע "פלופ!" האבק שקע והן ראו את ראשו של החתול בתוך הנחל ואת צירפ שמתעופף מעליו ונוקר בראשו.

ג'ינג'י שחה לגדה השניה וזחל החוצה. צירפ לא עזב אותו ותקף כל הזמן. החתול הג'ינג'י היה כל כך מפוחד שלא ניסה אפילו להתגונן אלה עם זנב פרוש דהר הביתה.

לעולם כבר לא ראו אותו יותר על התל האדום.

